

Uit de pastorale hoek

Aswoensdag: spelen met symbolen

Woensdag na Carnaval.

De kapel is versierd met balonnen en slingers.

Er is geen plaats meer vrij; velen moeten staan.

De meeste bewoners hebben restanten van het feest meegebracht.

Prins Nico, zijn Raad van elf en de Dansmariekes komen binnen, begeleid door een heuse Carnavalsband uit Nuenen.

Voor een laatste keer neemt de Prins plaats op zijn deftige zetel. Hij doet uitgebreid verslag over de dagen dat hij het voor het zeggen had op het "Koffiedal".

De Dansmariekes zetten voorlopig voor het laatst hun beste beentje voor. De bewoners in de kapel vertellen enthousiast over de optocht en het bal.

De laatste prinselijke onderscheidingen worden uitgereikt en dan... onder het zingen van het liedje

"Carnaval is nu voorbij

weg met de slingers

Carnaval is nu voorbij

weg met de slingers

het feest is voorbij"

wordt de versiering afgebroken -met veel kabaal- en verdwijnen alle Carnavalsrestanten in een grote kist.

Prins en Raadsleden ontdoen zich van steek en cape en worden weer gewoon Nico, Cees, Lauri, Wim etc.

Na een afscheidslied trekt de stoet naar buiten, begeleidt door de Band, de kist overladen met restanten meezeulend.

Daar wordt alles verbrand. Alles wat het feest tot een feest maakte. Het is voorbij.

Een smeulend hoopje blijft achter. De bewoners keren stil terug naar de kapel.

De kapel is leeg nu, stemmig verlicht en er klinkt rustige muziek. Niets is er meer over van het jolijt van zo even.

De pastor heeft zijn boerekiel verruild voor zijn liturgische kovel met paars insig-num. Eén voor één komen bewoners naar voren om zich te laten tekenen met as.

"Het feest is voorbij. Een andere tijd gaat beginnen.

Een stille tijd", zegt de pastor. "Alles heeft zijn tijd. Er is een tijd van feesten en een tijd van stil-zijn en nadenken. Nadenken dat alles betrekkelijk is, zoals dit feest, ons hele leven. Want van stof zijn we gemaakt en stof zullen we ooit weer worden."

Getekend door het zwarte as keren ze naar huis.

Ook dit symbool is voor hen een vanzelfsprekendheid. Het is voorbij.

"Maar volgend jaar ben ik adjudant", zegt de Prins hoopvol. Daarmee verwoordt hij heel concreet zijn perspectief op weer nieuwe tijden.

W. v.d. Wouw, pastor.